

KLASSIEK

Hawleys motetten beroeren het hart

■ CONCERTGEBOUW, HAARLEM

Nederlands Kamerkoor o.l.v.
Kent Hatteberg met
Amerikaanse koormuziek uit
de 20e eeuw. Herhaling: 27
januari, Philipszaal, Den Haag.

DOOR ADRIAAN HAGER

In zijn kwaliteit van Director of Choral Activities in het Amerikaanse Texas zal Kent Hatteberg geen moeite hebben gehad met de opdracht van het Nederlands Kamerkoor om een programma met Amerikaanse a cappella-koormuziek samen te stellen.

Het enige probleem dat hij kan hebben gehad, is het vinden van het antwoord op de vraag: welke componisten wel en welke niet? Met uitzondering van de aan het eind van de vorige eeuw geschreven werken van vernieuwer Ives, zoals zijn 67ste psalm, kwam de Amerikaanse koormuziek in feite pas goed op dreef na de Eerste Wereldoorlog.

De meeste werken die het Kamerkoor uitvoert in het programma getiteld 'Musicians wrestle everywhere' (naar een werk van Carter), dateren zelfs van na de Tweede Wereldoorlog. Dat is de periode dat de Amerikaanse componisten hebben geleerd op eigen benen te staan.

De één staat wel wat steviger dan de ander. Vergelijk bij voorbeeld 'Age of day' van Allen Shearer met de motetten van William Hawley. Shearer haalt de hele vocale wereld overhoop om zijn visie op een etmaal te geven. Een gecompliceerd etmaal, tot uitdrukking gebracht door het samenballen van akkoorden die het oor teisteren. Muziek die klinkt als een onoplosbaar wiskundig probleem. De 16-stemmige motetten van Hawley, waarbij de vocalisten zijn verspreid over het podium, raken daarentegen het hart.

Meester van het veelzijdige programma is de vorig jaar overleden William Schuman. Fluisterend en bewogen komt zijn 'Prelude' tot leven, bijna tastbaar de intensiteit van zijn 'Carols of death'. Zoals bij zoveel programma's van het Nederlands Kamerkoor kwam in Haarlem de vraag op: 'Wat kan dit koor nu eigenlijk niet zingen?'. Amerikaanse muziek in elk geval ook.